

Sygn. akt III AUa 1157/12

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 lutego 2013 r.

Sąd Apelacyjny w Lublinie III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący - Sędzia	SA Elżbieta Gawda
Sędziowie:	SA Krystyna Smaga (spr.) SA Bogdan Świerk
Protokolant: st.sekr.sądowy Urszula Goluch-Nikanowicz	

po rozpoznaniu w dniu 27 lutego 2013 r. w Lublinie

sprawy ze skargi K. M.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w R.

o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 14 marca 2012 roku wydanym w sprawie III AUa 134/12

w przedmiocie wypłaty emerytury

oddala skargę.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 14 marca 2012 r Sąd Apelacyjny w Lublinie oddalił apelację wnioskodawczynie K. M. od wyroku Sądu Okręgowego w Radomiu z dnia 29 grudnia 2011 r. Wyrokiem tym Sąd Okręgowy oddalił odwołanie wnioskodawczynie od decyzji pozwanego Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w R. z dnia 30 września 2011 r, wstrzymującej wypłatę emerytury od dnia 1 października 2011 r.

W skardze z dnia 21 grudnia 2012 r skarżąca wniosła o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Lublinie i wznowienie wypłaty zawieszonych świadczeń oraz wypłatę świadczeń zaległych wraz z ustawowymi odsetkami. Podniosła, że wyrokiem z dnia 13 listopada 2012 r Trybunał Konstytucyjny orzekł, że ustawa z dnia 16 grudnia 2010 r o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 257, poz. 1726 oraz z 2011 r Nr 291, poz. 1707), w zakresie, w jakim znajduje zastosowanie do osób, które nabyły prawo do emerytury przed 1 stycznia 2011 r, bez konieczności rozwiązania stosunku pracy, jest niezgodna z Konstytucją Rzeczypospolitej Polskiej.

W dniu 19 lutego 2013 r skarżąca złożyła pismo procesowe, w którym ograniczyła roszczenie, domagając się wypłaty zaległej emerytury za okres od 1 października 2011 r do 22 listopada 2012 r, bowiem ZUS wznowił jej na bieżąco wypłatę świadczenia od dnia 22 listopada 2012 r.

Sąd Apelacyjny ustalił co następuje:

Wnioskodawczyni K. M. nabyła prawo do emerytury od dnia 1 października 2008 r. W tej dacie pozostawała w stosunku pracy z Trzecim (...) Urzędem Skarbowym w R., dlatego wypłata świadczenia została zawieszona. W dniu 10 marca 2010 r wnioskodawczyni złożyła wniosek o wypłatę emerytury, a ZUS decyzją z dnia 7 kwietnia 2010 r wznowił wypłatę od 1 marca 2010 r. W dniu 19 maja 2010 r organ rentowy wydał decyzję „o przyznaniu emerytury” od 2 maja 2010 r, to jest od osiągnięcia wieku emerytalnego (wnioskodawczyni urodzona (...)). W decyzji tej wyliczył wysokość emerytury w oparciu o art. 26 ustawy o emeryturach i rentach poinformował, że emerytura ustalona z art. 26 ustawy jest mniej korzystna kwotowo, dlatego wnioskodawczyni nadal będzie pobierała emeryturę ustaloną zgodnie z art. 53 ustawy. Decyzją z dnia 30 września 2011 r wypłata emerytury została zawieszona z uwagi na kontynuowanie zatrudnienia

Wyrokiem z dnia 29 grudnia 2011 r, wydanym w sprawie VI U 1471/11 Sąd Okręgowy - Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Radomiu oddalił odwołanie od decyzji zawieszającej wypłatę emerytury, wskazując jako podstawę rozstrzygnięcia art. 103a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jedn. Dz. U. Nr 153, poz. 1227 ze zm.). Zgodnie z treścią tego przepisu prawo do emerytury ulega zawieszeniu bez względu na wysokość przychodu uzyskiwanego przez emeryta z tytułu zatrudnienia kontynuowanego bez uprzedniego rozwiązania stosunku pracy z pracodawcą, na rzecz którego wykonywał je bezpośrednio przed dniem nabycia prawa do emerytury, ustalonym w decyzji organu rentowego. W ocenie Sądu Okręgowego kontynuowanie zatrudnienia u dotychczasowego pracodawcy nie miało wpływu na nabycie prawa do emerytury, jednakże realizacja tego prawa ulegała zawieszeniu w razie kontynuowania zatrudnienia po nabyciu prawa do emerytury, niezależnie od wysokości uzyskiwanego przychodu ze stosunku pracy. Dopiero rozwiązanie stosunku pracy z dotychczasowym pracodawcą umożliwiło wypłatę świadczenia. Na skutek apelacji wnioskodawczyni Sąd Apelacyjny w Lublinie wyrokiem z dnia 14 marca 2012 r, wydanym w sprawie III AUa 134/12, oddalił apelację, podzielając ustalenia faktyczne i wywody prawne Sądu Okręgowego.

Następnie wyrokiem z dnia 13 listopada 2012 r Trybunał Konstytucyjny orzekł, że art. 28 ustawy z dnia 16 grudnia 2010 r o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 257, poz. 1726 oraz z 2011 r Nr 291, poz. 1707) w związku z art. 103a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jedn. Dz. U. z 2009 r. Nr 153, poz. 1227 ze zm.), dodanym przez art. 6 pkt 2 ustawy z dnia 16 grudnia 2010 r, w zakresie, w jakim znajduje zastosowanie do osób, które nabyły prawo do emerytury przed dniem 1 stycznia 2011 r, bez konieczności rozwiązania stosunku pracy, jest niezgodny z zasadą ochrony zaufania obywatela do Państwa i stanowionego przez nie prawa, wynikającą z art. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej.

W oparciu o poczynione ustalenia Sąd Apelacyjny zważył co następuje:

Złożona przez wnioskodawczynię skarga o wznowienie postępowania jest dopuszczalna. Zgodnie z treścią art. 401¹ kpc można żądać wznowienia postępowania w wypadku, gdy Trybunał Konstytucyjny orzekł o niezgodności aktu normatywnego z Konstytucją, ratyfikowaną umową międzynarodową lub z ustawą, na podstawie którego zostało wydane orzeczenie. W świetle art. 407 § 2 kpc, w sytuacji określonej w art. 401¹ kpc, skargę o wznowienie wnosi się w terminie trzech miesięcy od dnia wejścia w życie orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego. Skarżąca wniosła skargę w wymaganym terminie, jak również wskazała podstawę warunkującą dopuszczalność skargi.

Podstawę orzeczenia wydanego w sprawie skarżącej stanowił art. 103a ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Badając zgodność z Konstytucją art. 28 ustawy o zmianie ustawy o finansach publicznych, Trybunał Konstytucyjny powiązał treść tego przepisu z treścią art. 103a ustawy o emeryturach i rentach, wywodząc,

że przepisy te nie znajdują zastosowania do osób, które nabyły prawo do emerytury przed dniem 1 stycznia 2011 r, bez konieczności rozwiązania stosunku pracy.

Taka treść orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego została potwierdzona w jego pisemnym uzasadnieniu dotyczącym skutków wyroku, gdzie w sposób wyraźny i jednoznaczny stwierdzono, że „obowiązek rozwiązania stosunku pracy z dotychczasowym pracodawcą - jako warunek realizacji nabytego prawa do emerytury - nie będzie miał zastosowania do osób, które nabyły to prawo w okresie od 8 stycznia 2009 r do 31 grudnia 2010 r”, a więc po uchyleniu cytowanego wyżej art. 103 ust. 2a ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, a przed wejściem w życie art. 103a tej ustawy, dodanego powołaną wcześniej ustawą z dnia 16 grudnia 2010 r o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz o zmianie niektórych innych ustaw.

W sytuacji faktycznej zaistniałej w rozpoznawanej sprawie, skarżąca nabyła prawo do emerytury wprawdzie przed dniem 1 stycznia 2011 r, jednak w okresie obowiązywania art. 103 ust. 2a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Przepis ten, obowiązujący do dnia 7 stycznia 2009 r, stanowił że prawo do emerytury ulega zawieszeniu bez względu na wysokość przychodu uzyskiwanego przez emeryta z tytułu zatrudnienia kontynuowanego bez uprzedniego rozwiązania stosunku pracy z pracodawcą, na rzecz którego wykonywał je bezpośrednio przed dniem nabycia prawa do emerytury, ustalonym w decyzji organu rentowego.

Skarżąca nabyła zatem prawo do emerytury w okresie, kiedy istniała konieczność rozwiązania stosunku pracy z dotychczasowym pracodawcą w celu realizacji prawa do emerytury przez jej wypłatę. Dlatego nie mieści się w kręgu osób, których dotyczy wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 13 listopada 2012 r, to jest w kręgu osób, „które nabyły prawo do emerytury przed dniem 1 stycznia 2011 r bez konieczności rozwiązania stosunku pracy”. W tej sytuacji skarżąca nie miała prawa do wypłaty emerytury od 1 października 2011 r, skoro pozostawała w zatrudnieniu.

Wobec powyższego Sąd Apelacyjny uznał, że niekonstytucyjność przepisów stwierdzona wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego z dnia 13 listopada 2012 r, sygn. akt K 2/12 nie ma wpływu na treść wyroków objętych skargą, co powodować musiało jej oddalenie.

Okoliczność, że Zakład Ubezpieczeń Społecznych wypłacił skarżącej emeryturę za okres od 1 października 2011 r do 22 listopada 2012 r nie ma znaczenia dla oceny zasadności skargi o wznowienie postępowania.

Z tych względów i na podstawie art. 412 § 2 kpc Sąd Apelacyjny orzekł jak w sentencji wyroku.